Na vlastní uši

Posloucháme s Tou Janou z Velké Ohrady

foto Veronika Kirschnerová

***Vítr Safián** (Ivo Viktorin/Dušan Michelfeit), AG Flek. Z alba Dohrála hudba, Supraphon, 1989.*

To bylo úplně krásný! Jasně, AG Flek, ještě stará parta s Viktorinem, s Markytánem. (...) Dohrála hudba... strašně si vzpomínám, že jsme to tenkrát... kdy to tak bylo? Těsně v těch porevolučních letech... Mám to hrozně spojený s porevoluční atmosférou a s náladou nějakýho přerodu... Že jsme to tenkrát strašně baštili. Jak se tady tak jako všechno měnilo a atmosféra byla nadupaná a všichni byli hrozně optimistický, tak tohle byl takový symbol, že i s tím folkem se dá něco dělat. Protože to je něco mezi folkem, popem, bigbítem a přitom je to naprosto úžasně vkusný, i s výbornými texty... Ale asi je to taky odraz svý doby a mám v sobě k tomu kus sentimentu, no. Nevím, nevím, co bych dělala, kdyby to existovalo teďka, a nevím, co by dělali oni.

***Pane cukeríne** (Karolina Kamberská), Sestry Steinovy. Z alba Lilie polní, Indies, 2001.*

Sestry Steinovy. V létě jsem z nich byla docela hodně... jak se to řekne slušně? Vyřízená. *(Smích)* My jsme se potkaly v Náměšti na festivalu, hrály po nás, nikdy v životě jsem je neviděla a po jejich vystoupení jsem se jich běžela zeptat, kolik jim je let. Protože jsem měla dojem, že je jim 14, a přitom ty texty jsou velmi útočný a strašně zralý a moc se mi to líbilo. Asi i ten kontrast z toho dělá kouzelnou záležitost, že jo. Že skutečně působěj dojmem, že maj sotva základku... *(smích)* (...) Trošku nevím, jestli to byl úmysl, s touhletou písničkou - ten podklad je hodně jednoduchej. Jestli je to spojený s tím cukerínem, že to piáno je schválně takový cukerínový, tak je to v pořádku. Jinak bych s tím asi trošku pracovala. Ale mám je ráda, určitě.

***Něco pro radost** (Dalibor Štrunc/Josef Prudil), Cimbal Classic. Z alba Vrávorám, Barny, 1999.*

Upřímně nevím, co to je, ale připadá mi to jako nějaká křesťanská agitační skupina. Protože... je to takový velmi pozitivní a snaží se to proniknout do posluchačovy duše a vnutit mu pozitivní způsob myšlení, a to já vůbec nemám ráda. *(Smích)* (...) Takže Cimbal classic, ano. Ano, ten se mi nelíbí. *(Smích)* Hudebně je to zpracovaný celkem vkusně, myslím, ale nebudu si to doma pouštět a... přijde mně to takový... trapný. Trapný a zastaralý. Nešla bych do toho.

***Podivný pocit** (Tomáš Berka), Corpus delicti. Z alba Tak se dívej, Warner Music, 1998.*

(Smích) To je provokace! (...) Za tuhle ukázku vůbec nejsem vděčná, protože se ve mně momentálně všechno emocionálně bouří a asi nejsem schopná... zhodnotit to s nadhledem, protože hlavního hrdinu znám asi příliš dobře... *(Smích)* Nejsem schopná rozlišit, kolik je tam muziky, kolik čistoty a kolik stylizace, a obávám se, že stylizace převládá. Vím naprosto přesně, že tohleto je jedna z nejstarších písniček Corpusu delicti, která se na první desku nedávala - a já jsem žila v domnění, že proto, že není dobrá. *(Smích)* Dala se na druhou desku; je tam snaha o nějakou atmosféru... možná filmový hudby, ale je to falešný.

***Mumlava** (Michal Němec a Martin Carvan), Jablkoň & Svěcený. Z alba Mumlava, Subiton + Twiga Events, 2001.*

Ty housličky mě dostaly natolik, že bych si to poslechla klidně celý, a doufám, že to není nic současnýho. Že je to starší, než devadesátý rok. (...) Není? Tak... nevím: poslechla bych si to stejně... Mám z toho pocit něčeho podivnýho. (...) Aha, aha, aha... Tak housličky *(smích)*, housličky v pořádku. S Jablkoní jsme teďka někde hráli a tam mě hrozně dostali. Někdo mi potom vysvětloval, že oni měli několik období tvorby. A zrovna ten večer hráli ty strašidelný skladby, takový to huhlání a bručení a ruzný cingrlátka, a to se mi moc líbilo. Ale občas to prokládali písničkama, tou Malou lesní, a to mě hodně otravovalo. Takže některý období tý kapely určitě stojej za to.

***Alison Gross** (skotská lidová/český text Jan Lašťovička), Asonance. Z alba Alison Gross, Asonance, 2000.*

Je to Klíč! (...) Tak je to nějaký... klíčový epigon. (...) Tak Klíčové jsou epigoni... *(smích)* Kdyby to zpíval nějaký jemnější hlas, tak bych řekla, že je to pohádka pro první stupeň základní školy... *(smích)* Ale vzpomínám si, že asi na takovýchhle písničkách začíná každej folkáč, když vezme poprvé do ruky kytaru a naučí se první tři akordy C - G - Ami... Ono se to hezky zpívá a hezky to rytmizuje a snadno se to odehraje... Jé, a teď se tam přidaly nějaký pěkný elektrický nástroje... *(smích)* Ne, ne, to je... špatně. Mně to přijde legrační. (...) Asonance... chudáci, a oni jsou tak slavný... *(smích)*

***The Waitress** (Tori Amos), Tori Amos. Z alba Under The Pink, Wea/Warner Music, 1994.*

Doufám, že to byla Pavla Milcová. (...) Nebyla? Tak to bylo ale hodně podobný. (...) To byla Tori Amos? Já jsem chtěla říct, že mi to připomíná Kate Bush. A tu mi zrovna v Čechách připomíná Pavla Milcová. Tuhle slečnu, upřímně řečeno, neznám, Takže ti o ní nic nepovím. Čtu o ní hodně, ale nemám na ni vlastní názor. To jsi mě zmátnul, teda. Do teďka jsem myslela, že Pavla Milcová je svérázná bytost. (...) Asi jo, asi líbilo. Je to takový... světlý. A textu jsem nerozuměla, což mě u anglických písní strašně mrzí.

***Stagger Lee** (tradicional / Nick Cave / Blixa Bargeld / Martyn P. Casey / Mick Harvey / Jim Sclavunos / Conway Savage / Mick Harvey), Nick Cave and the Bad Seeds. Z alba Murder Ballads, Mute Records, 1996.*

Jsem z toho zmatená, protože hudba je naprosto typicky „caveí", a ten hlas „caveí" není. (...) Je caveí? A je to ta poslední deska? (...) Poslední desku Nicka Cavea jsem nepoznala po hlase. Zřejmě z toho důvodu, že vyměnili studio, na tu jednu desku, po hrozně dlouhý době. A nevím, jestli je to i tenhleten případ. Mně přijde, že to zpívá někdo jinej. Ale jinak tahle muzika mě strašně dostává. To mlácení osudu, jak tam klepou ty kolejnice - tak to mě... šněruje a je mi v tom úžasně. To mám asi doma úplně všechno, jenom to neznám nazpaměť. To je můj kůň, můj... typ. *(Smích)*

***Padam, padam** (Norbert Glanzberg/Henri Contet), Edith Piaf. Z alba Edith Piaf, Trend.*

Krásný to bylo. To byla taková... taková nesmrtelná paní. Myslím, že ona a Johanka z Arcu jsou naprosto jasnými symboly Francie a všichni trochu sentimentální lidi si myslej, že ta Francie je tohle. A že se to tam od těch dob určitě vůbec nezměnilo. Tahle muzika opravdu nestárne. A zaplaťpámbu, že se vlastně pořád oprašuje a navazuje se na ni a ve spousta filmech se používá. Je tam obrovská atmosféra a přestože slyšíš, že je to letitý, tak to vůbec nevadí. A já osobně vůbec nechápu, jak dokázala takhle zpívat bez mikrofónu. Prostě to je... *(smích)* technický problém. Děkuju.

***Podzimní jízda** (Pavel Žemla), Šárka Kytnerová a Pavel Žemla. Demo nahrávky, 2001.*

Můj první dojem byl, že je to nějaká mladá absolventka konzervatoře, herečka, která si občas po divadelním představení sedne k piánu a tam si zpívá - spíš přednáší - svou poezii. Ale že to nemá žádný velký ambice. Slyším tam kousek Filipa Topola, slyším tam nějakej artfolkrock, takovej minimalistickej... Slyším, že zpívá hluboký tóny, i když na ně nemá. Cvičit hluboký tóny, když je chci zpívat v písničce! *(Smích)* A jestli je to hodně mladá slečna, tak si myslím, že může být jednou hodně dobrá. Ale ne s tímhle. (...) Teda... asi taky záleží na tom, jestli chce být dobrá v hudbě, anebo jestli jí to stačí ve folku. Protože mezi tím je strašnej rozdíl, strašná zeď. A proto já mám z českého folku občas dojem, že je to takový ghetto. (...) Šárko, já ti přeju, ať na to přijdeš.

Ukázky vybrali Jiří Moravský Brabec a Tomáš Hrubý, zaznamenal Tomáš Hrubý

Tato rubrika si klade za cíl otisknout bezprostřední reakce různých hudebních osobností na předváděné skladby.